Rantzausmindetræffet 2024.

Artikel og Fotos: Vibeke og Arne Stahlfest, W6791 Wave-Dancer.
Layout og teknik: Poul Ammentorp, W239, Woodie.

Omkring 5 km. vest for Svendborg på Fyn ligger **Rantzausminde Camping** tæt ved en bugt ved Svendborg Sund.

Det er her Wayfarer-sejlerne mødtes i **uge 28**: fra søndag den 7. juli til efterfølgende søndag den 14. juli 2024.
De nævnte datoer er de officielle, men der er en del, som kommer tidligere, og få der bliver efter træffet.

Ugen forinden havde vi været i Spanien for at hente vort barnebarn på 12 år, Oliver, som havde ønsket endnu en tur til Rantzausminde for at møde sine danske venner.

Vi brugte torsdagen før træffet til at pakke båd og det meste af udrustningen samt teltet, så at vi kunne komme afsted mod Fyn om fredagen før træffet. Der sker altid så meget i starten af stævnet, så det er fint at komme lidt før for at få en god plads på marken og for at følge med i de mange gøremål jfr. nedenfor.

Vejret var som sædvanligt ikke noget at skrive om, og vi fik også et par byger på vejen.
Da vi ankom til campingpladsen regnede det så meget, at vi måtte låne glas-drivhuset, som "campingmutter" Birgitte har opstillet i teltområdet, for at folk på cykel, og i små telte kunne få ly. Frokosten blev indtaget i drivhuset, og bygerne drev med tiden over, så vi kunne stille teltet op om eftermiddagen.

Det store fællestelt og det stærkt efterspurgte fadøls-anlæg blev hastigt stillet op samme dag, og det samme gjalt for afmærkningen af vejene på marken med rød/hvid plastic tape.

Lørdag morgen var der undervisning i **"Praktisk Sejlads"**, som Bo Christensen har en finger med i spillet i.

På billederne med Bo kan man fornemme, at det er hårdt arbejde. Bag jollevognen kan man skimte de nye store gummimåtter, der som årets nyhed blev brugt som slæbested ved broen. Det virkede helt fint, og gummimåtterne var lånt af Dorthe Hørdum Kvante. Stor tak for init'ivet og for lånet.

Der var mange, der havde reflekteret på Bo's indbydelse til undervisning i praktisk sejlads med øvede sejlere som instruktører. Forinden selve sejladsen var der instruktion af rigning og sejl,

bakke med fokken og flere andre ting, som det fremgår af de medfølgende billeder fra undervisningen. Tak til instruktørerne for at tage en hel dag ud af deres kalender.

Medens der blev sejlet i praktisk sejlads, var Nille Gravad, Mette Gade, Charlotte Redin samt en heldig ungersvend til kaffe-slabberas i det store telt, og præsenterede nogle nye "kaffemaskiner" til campingbrug, som synes at kunne sættes direkte oven på de små gas-beholdere.

En sprit ny "must-have" på “Rantz”, som ses på billedet.

Der blev lovet hårde vindpust til natten, og som det fremgår af billedet havde Poul Ammentorp nedtaget terrassetaget, og havde øvrigt instrueret sin datter Pi om at holde godt fast i spædbarnet.

Vi havde også fornøjelse af blæsten: Jeg havde nok ikke pustet tilstrækkeligt luft i kanalerne, som holder teltet oppe, for teltet blev blæst mod jorden under et kraftigt pust. Vi kørte vores bil hen ved siden af teltet - så teltet var i læ af bilen - og tøjrede teltet til bilens tag-bagageholder med flere

liner. Herefter blev der pustet, så "kanal-trykket" kom op i det røde felt. Det var hvad der skulle til, og teltet stod upåklageligt i resten af ferien.

I forbindelse med varslet om “storm” blev alle joller i vandet trukket på land, så om morgenen ved første skippermøde stod alle joller på teltpladsen - og det er vist første gang, det er set.

Denne omstændighed kunne godt sætte mismodet i en nedadgående spiral, men det var på ingen måde tilfældet - "stormen" var ovre og Wayfarerfolket skulle have en go' da' ud af ulejligheden med at stå tidligt op - og det fik de !!!

Formand Thomas Raun-Petersen kaldte til skippermødet med en skotsk fanfare på sin sækkepibe.

Ligesom i Skotland fremmer tonerne fra en sækkepibe altid kampgejsten.

Der går rygter om en hemmelig indsamling af midler for at finansiere en ternet kilt og et par langskaftet uldstrømper med tilhørende kniv til Thomas. Der blev budt velkommen til forsamlingen, men dagens tur blev ikke annonceret p.g.a. dårligt vejr med hård vind.

Skippermøde: **John Goltermann, Jannik Stamp, Dorte Kvante og Randi Berner**.

Derefter var der præsentation af alle tilstedeværende: Hvor man kom fra, jollens sejlnummer og navn, og også gerne en morsom anekdote omkring Wayfarer jollen eller sejlads.

For booste velkomst-stemningen og dermed få de unge ud af køjen til tiden manglede egentlig blot lidt musik af Gnags: "Ligemeget hvem du er. Ligemeget hvor du er. Så velko-o-o-o-ommen her !!"

Dette musiske indlæg overvejer skipperne til næste år.

Derefter fik Dorthe Kvante ordet, og hun kan altid drive gækken ud af enhver situation.

Hun havde medbragt en knortekæp, hvortil der var bundet en madam blå kaffekande, kaffe, tiloversblevne pebernødder fra sidste jul, og hun argumenterede for, at interesserede mødtes om eftermiddagen til en kaffe-tår, når nu det alligevel så ud til dårligt vejr i Rantzausmindeugen.

Der blev udvalgt en venlig herre til at forestå det første møde, hvorefter det skulle gå på omgang.

Herefter fik Bo Christensen ordet og han ville efter skippermødet demonstrere og fortælle om "Trysail". Begrebet "Trysail" er jo foreningens stifter KEN Jensens kæphest, og KEN kan tale i timer om “Trysailets” fortræffeligheder og nødvendighed.

I korthed går det ud på at fastgøre et forsejl inde i hulkelen i masten og binde en line til det blafrende hjørnet af forsejlet, hvilken line går til styrmandens hånd. Herefter lægges bommen med storsejlet ned i bunden af båden.

Det er en metode man bruger i meget, meget, meget hårdt vejr for at opnå behagelig sejlads og minimere risikoen ved bomning. Se de illustrerede billeder af Bo's demonstration.

Dorthe fik ordet igen og kom med en sæk sørøvertøj til ungerne, så de kunne klæde sig ud som ægte sørøvere. Ved sejl-konkurrencen for børn, som skulle afholdes om torsdagen, ville der blive givet extra points, hvis besætningen var klædt ud som sørøvere.

Dorthe selv var udklædt med en spændende og aparte hovedbeklædning, som kunne jage enhver sørøver på flugt.

Der er opstået en ny tendens og praksis blandt Wayfarer-sejlere med, at Wayfarer-joller skal døbes ved Rantzausmindetræffet (Jollesejlernes Mekka). Næste punkt på programmet var derfor dåb af to Wayfarer MK4 joller.

Den første båd var Nille Gravad og husbond Christian's nye jolle fra Helsingør. Båden var pyntet med masser af signalflag. Mette Gade var gudmor til denne nye jolle, og hun holdt en lang tale fra den nordiske mytologi om det givne navn **Wigdig**, som iflg. Nille betyder "kriger kvinde". "Et godt symbol på, at kvinder også kan, og er dygtige sejlere, hvis de får lov af mændene omkring dem - eller selv tager retten til dette". Desværre er talen om det interessante emne iflg. Nille forsvundet, hvorfor vi ikke kan berige læserne med yderligere kommentarer.

Den næste jolle, der skulle døbes var Jon Kjartanssons Wayfarer MK4 jolle W10924 fra Furesøen. Gasten på jollen var Joel Bøg, poet og fløjtespiller, som holdt talen, som kommer her:

“***Kære alle her i Rantzausminde.***

Jon og jeg har besluttet at vi vil bruge denne anledning til at døbe W 10924, som vi sejler sammen, med et navn der bedre beskriver den glæde, stemning og kunnen, der er kommet ud af, at vi har sejlet sammen i ca. 35 år. Det har budt på mange smukke oplevelser. Oplevelser, som både har være farefulde og bevægende, men også erfaringsgivende mindeværdige, altså en særlig indsigt, der kommer ud af indvundne erfaringer. Det har betydet en forbundethed og tillid, som kun mange års fælles udøvelse af vores sport kan afstedkomme. I mange sammenhænge holder man hinandens ”liv” i fælles hænder og bliver hinandens livsvidner. Således også her.

Vores sport er for unge og ældre, for øvede og uøvede, og den giver på en gang et nært forhold til naturen med dens krav om agtpågivenhed og fornemmelse for vind og vejr. En æstetisk oplevelse af de sjældne hver gang, og så er den ”bæredygtig”. Ud fra disse betragtninger er det klart at ”Sejlsport bør være Danmarks national sport”. Konkret står vi her og kan konstatere, at sejlads i en Wayfarer kan give, venskab, sømandskab, lidenskab, ægteskab og i tilgift visdom.

Kære Jon tillykke med dåben af din båd med navnet "Wisdom" .”

Jon og Joel havde en flaske Wisdom med - øhhh **Whiskey -** med, så alle tilhørerne kunne fejre dåben med en lille en til halsen.

Herefter greb Poul sin guitar og Joel sin fløjte, og så blev der sunget og "klappet" gennem første vers af Wayfarerens pris, som de fleste gennem årene har lært uden ad.

Mandag den 8. juli 2024 var der skippermøde igen, og der blev sagt velkommen til de nyankomne. Vejret var lidt bedre, men stadig lidt hårdt, så skipperne foreslog en tur for de skrappe til Vindeby ved broen over Svendborg Sund. Der var nogle, der tog afsted.

Vi fik vor jolle i vandet, pælen kom i urfjeldet, og vi tog en lille tur ud på sundet, men der var stadig for meget vind til vores unge gast, så vi var hurtigt tilbage ved pælen ved Rantzausminde.

I fællesteltet var Jesper Nothlev i gang med at bage store pandekager med en diameter over 30 cm., som man kunne få med syltetøj, sukker eller Grand Marnier (sidstnævnte dog for kr. 5 mere). Aften desserten var derfor klaret for de fleste takket være Jespers prisværdige indsats.

Tirsdag den 9. juli var det gråvejr, og vinden var gået yderligere ned. Der blev arrangeret en sejltur for alle til stranden på Tåsinge overfor Rantzausminde for at lege på stranden og spille spil.

En af Olivers legekammarater fandt et skelet uden hoved af et marsvin på stranden jfr. billedet. Legen gik ud på at man blev inddelt i hold og hvert hold skulle kæmpe indbyrdes om at ramme nogle små pinde i sandet med strandsten. Efter nogle timer gik turen tilbage til Rantzausminde, og Oliver fortsatte med at lege med sine 3 kammerater på campingpladsen.

Om aftenen var der fællesspisning ved lange borde i det store telt. Der var indkøbt røget fladfisk "Isinger", også kaldt **"Bakskuld",** fra Esbjerg, som skulle varmes på grillene. Wayfarer-orkesteret spillede op sammen med mange tilløbende musikanter, og det var fantastisk så mange talenter Wayfarerklubben kan mønstre: ung mand med elektrisk orgel, en meget ung mand med sin violin, en ung mand sang solo, flere sejlere med ukulele, guitarer m.v. Wayfarer-Sangbogen kom frem og alle sang med i fællessang ledsaget af orkesteret.

Det er et stykke tid siden, der er danset i rundkreds på pladsen p.g.a. dårligt vejr, men i år lykkes det at få danset ind i mellem bygerne. De danseglade sejlere fulgte i række efter orkesteret som spillede en svensk "gånglåd" ud til flagstangen.

Der blev danset flere forskellige danse i rundkredsen rundt om flagstangen med de små børn med forældre i deres egen kreds i midten.

De unge mennesker var pladder våde af at løbe rundt sammen mellem vandpytterne på pladsen og at spille UNO, men de havde det skønt sammen i regnbygerne.

Der blev tændt bål på bålpladsen ved stranden, så man kunne få varmen, hvis man ville sidde og snakke på bænkene ved bålet.

Herefter var der yderligere musik og sang i fællesteltet. På billedet gøres der klar til "Mellem Esbjerg og Fanø, ved det store kor fra Ho-Bugt Sejlklub, ledet af Jens Konge.
Det blev mørkt og "lidt vådt" inden festen sluttede ud på de små timer.

Onsdag den 10. juli. Vejret var blevet meget bedre, og skipperne foreslog en sejltur til Skarø Havn. Da vi havde hørt, at der var meget tang på stranden ved havnen, gik vi i land et godt stykke øst for stranden ved havnen, og tog en genvej via en sti, som gik ind over land og sluttede sig til landevejen tæt ved den tidligere Cafe "Sommersild" i byen. Herfra fortsatter vi ad landevejen til Skarø Is fabrik og ishuset, som også er leveringsdygtig i en kaffetår, øl m.v.

Ved ishuset ligger gadekæret, som har besøg af frøer, snoge og andet kryb. Vi mødtes med Olivers venner ved gadekæret og fulgtes med dem til en mark med geder, som gerne ville have grønt at spise. Sidenhen gik vi alle ned til jollerne, som tålmodigt ventede i havet ved stien og havde fin vind hjemad til Rantzausminde.

Wayfarerklubbens årlige generalforsamling var annonceret til om aftenen. Foreningen giver en fadøl til medlemmerne, når regnskabet er godkendt af forsamlingen. Referatet fra generalforsamlingen tillige med regnskaberne er tilgængeligt under Foreningen/bestyrelsen/ Referater på hjemmesiden.

Torsdag en 11. juli. Dagens skippere foreslog en tur til Fjellebroen. Vor unge gast var ikke meget for at komme ud at sejle, og ville hellere lege med sine jævnaldrende venner.

De 2 venners mor tilbød at køre alle ungerne til en nærliggende strand for at bade med dem.

Vi benyttede dagen til at tage en flot sejltur til Hjortø for at bade og dernæst spise frokost i læ af skuret på havnen.

Da vi kom tilbage til Rantzausminde, var det for os en stor overraskelse at finde vor unge gast og vennerne udklædt som sørøvere i en overfyldt Wayfarer-jolle med godt 12 børn, nogle voksne og en hund med redningsvest på vanskelig mission rundt om en bøje for at undgå at få vand i båden.

Godt!! der ikke skete noget som involverede myndighederne. - Man kunne næsten for sit indre blik se forsiderne på Svensborg Lokal-Tidende med billede af 15 personer stående på ét ben i en 15

fods jolle i Wayfarerklubbens officielle kapsejlads. Interview med Wayfarerklubben formand med sækkepibe fortæller om ansvarlighed inde i avisen.

Dommerpanelet skulle håndtere et meget kompliceret pointssystem for vinderne af kapsejladsen, idet der blev givet points for antal medbragte børn i jollen, for deres udklædning, for at fiske dyr og vandmænd op undervejs, medbringe dyr og skeletter af dyr på turen o.s.v. Der var flotte præmier til vindere og deltagere samt et ægte norsk drikke-horn som vandrepokal.

Det er phantastiske billeder fra kapsejladsen.

Fredag den 12. juli var det godt vejr, og vi tog ud til revet på Skarø. Det er et fantastisk sted at bade, men også at ligge på stranden for at kikke på skibene, som sejler langs Fyens kyst. De mange fugle på revet er også spændende at se på, selvom det ikke er tilladt at gå ind på selve revet før efter d. 15. juli p.g.a. de ynglende fugle. Da det blæste lidt valgte, vi at ligge på revets vestlige side, hvor der var læ. Nogle timer efter kom Kis og Steen med de to gravhunde til revet og vi fulgtes med dem ind til ishuset. Da vi omsider kom tilbage til revet og de opankrede joller, var det snart tid til at tage hjemover til Rantzausminde.

Lørdag den 13. juli var det ikke særlig godt vejr, så vi tog en rundtur i Svendborg: så på bykernen og forretningerne der. Vi spiste fiske frokost på "Jettes Diner", Kulingsgade 1 i Svendborg og

besøgte herefter det spændende museum for lystsejlads.

De har mange jolletyper i museet, og der er mulighed for at træne mavemusklerne på en hængebænk i stil med den, som Paul Elvstrøm benyttede. Vi sluttede af med at kikke på de mange træskibe på havnen.

Søndag den 14. juli blev standeren nedtaget og pakket væk. Fællesteltet skulle afhentes og alle stole og borde skulle foldes sammen og pakkes i bestemte antal. Dorthe skulle have sine gummimåtter med hjem, og det medførte, at alle joller skulle op af vandet og pælene skulle vrides op af sandet for at placeres i et stativ ved stranden. Det var tid at sige farvel og på gensyn til alle, som skulle hjem. Campingpladsen blev efterhånden næsten tom for gæster.

Mandag den 15. juli var der lovet mange byger, og derfor tog vi en tur til Ærøskøbing med færgen - én voksen billet kostede ca. kr. 50 per vej, og billetten trækkes i en automat på passager-vejen ind til færgen. På havnen var en opvarmet kabine, hvor man kunne få ly for vind og vejr, medens man ventede på færgen - og netop denne mandag havde vi brug for det.

Det er en dejlig færge at sejle med, og den er rimelig høj, så man får et flot kik ind over Svendborg på vejen. Vi så, at der var lagt lange sten-beskyttelser i vandet ud for bropillerne, måske for at selve bropillerne ikke bliver beskadiget ved direkte påsejling af store tankskibe. Men det betyder vel også at sejlskibe uden motor kan blive tvunget til at vende mellem stensætningerne i modvind.

Da vi nærmede os Ærøskøbing forsvandt de tunge skyer og solen kikkede frem.

Det var længe siden vi havde været i Marstal, så vi tog en bus til Marstal. Stoppestedet er ca 20 meter fra færgen: gå mod hovedgaden, på 2. vej til højre var stoppestedet - og al buskørsel på Ærø er gratis!!!

Det var et dejligt og smukt landskab at se fra bussen - op og ned ad små bakker på vejen til Marstal. Vi var blevet anbefalet af Leif Trier at spise en fiskeburger på en lille restaurant lidt nede ad havnekajen (mod Eriks Hale). Der var stole og borde på kajen foran restauranten. Burgeren var særlig lækker i det fine vejr med en lokal øl til.

Efter frokosten gik vi en lille tur rundt blandt de mange fiskerhuse med tilhørende små haver i Marstal. Fiskerhusene ser undseelige ud i forhold til de fornemme huse i Ærøskøbing, men mærkelig nok har der altid boet dobbelt så mange mennesker i Marstal som i Ærøskøbing. I Marstal var 2 skibsværfter og mange handelsskibe havde hjemsted i Marstal, som også havde en berømt søfartsskole. Ærøskøbing havde imidlertid monopol på al handel i en priode og få industrivirksomheder.

Vi tog bussen tilbage til Ærøskøbing for at gense de fine huse der. Ærøskøbing menes grundlagt i 1250, men en storbrand udbrød i 1629, hvorfor der ikke findes ældre huse tilbage i byen fra Ærøskøbings tidligere tider.

Vi gik op ad hovedgaden og fik en is på pladsen foran kirken fra 1758. Det er herligt at slentre op og ned af de brostensbelagte gader og at beundre alle de gamle fine huse med stokroser foran.

Det er med andre ord provinsidyl som for 100 år siden.

Vi havde en herlig færgetur i sol tilbage til Svendborg Havn. Da vi nåede tilbage til Rantzausminde Camping kunne vi konstratere, at der ikke var mange sejlere tilbage på pladsen.

Næste dag pakkede vi teltet sammen mellem bygerne. Vor søn, Jon, kom for at køre Oliver til København. Da Jon havde fødselsdag samme dag, spiste vi excellent frokoststeak m.v. på den franske Bistro Le Clos, Gerntsgade 54 i Svendborg, som i øvrigt gav rabat på maden, når man var medlem af Ældresagen.

Vi satte herefter kursen hjemad med det pladdervåde telt pakket ind i plastik presenning. Teltet blev bredt ud derhjemme og fyldte hele stuen - det var tidligst tørt 3 dage efter.

Vi havde derefter mange fynske ørentviste trampende rundt i hjemmet.

Foto: Forfatter Arne og fru “Vibse” på vej mod nye eventyr i deres W 6791 WAVEDANCER